

Eliza je sama doma

Co se stane, když matky
z předměstí vezmou věci
do svých rukou

Jane L. Rosenová

ROMÁN

metafora

Takhle se to stát nemělo. Když Eliza Huntová kdysi zakládala facebookovou Nástěnku pro ženy z Hudson Valley, tetelila se štěstím v domě na předměstí s dokonalým manželem a malými dvojčaty. Dnes, když je hnízdo prázdné a ona trpí mučivou agorafobií, se z někdejší záliby stalo jediné pojitko se životem tam venku. Popularitu nástěnky však ohrožuje existence dalšího mateřského fóra, a tak Eliza neváhá, když se naskytne příležitost dění na stránce poněkud oživit.

Z jiskry však vzplane požár. Olivii, novopečenou matku a věrnou čtenářku Nástěnky, zasáhne silou blesku. Allison potká v online prostoru přítelkyni, která o sobě neříká úplnou pravdu. A Amanda možná drží v ruce klíč k tajemství, které Elize brání překročit práh vlastního domu.

V nastalém chaosu je jen jedna věc jistá: Hudson Valley už nikdy nebude jako dřív.

Eliza je sama doma je romantický, vtipný a místy i syrový román plný naděje; příběh o ženském osudu a léčivé moci sesterské podpory, již si ženy dokážou poskytnout.

„Nádherný, hřejivý příběh o síle ženského přátelství, při němž se přes slzy budete smát.“

— Bookreporter

Jane L. Rosenová
Eliza je sama doma

Jane L. Rosenová

**Eliza
je sama
doma**

Přeložila Kateřina Harrison Lipenská

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © 2020 by Jane L. Rosen

Translation © Kateřina Harrison Lipenská 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-573-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-572-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-183-0 (print)

Pro mámu

„Budu se dívat na Měsíc, ale uvidím tebe.“

Tato kniha je smyšlená. Jména, postavy, místa i události jsou buďto výplodem autorčiny fantazie, nebo jsou využity fiktivně. Jakákoli podobnost s reálnými osobami živými či mrtvými, s obchodními společnostmi, společenskými akcemi či restauracemi je čistě náhodná.

Především buď hrdinkou svého života. Ne obětí.

NORA EPHRONOVÁ

PROLOG

Eliza Huntová odjakživa tíhla k sesterství. Proto – a taky kvůli sušenkám – se stala členkou dívčího skautského oddílu a na střední škole začala chodit do sboru, i když vůbec neměla hudební sluch. Proto na vysoké vstoupila do dívčího spolku; tehdy ji kluci znervózňovali, takže se po promoci nechala zaměstnat v marketingové firmě se ženským vedením. Ve společnosti přítelkyň a zcela spokojená procházela životem, až do jedné osudové noci v baru v Greenwich Village, kde se objevil přítel, kterého ani nehledala.

Eliza a Luke se do roka zasnoubili, v následujícím roce se vzali a brzy nato čekali dvojčata. Zanedlouho se čtyřčlenná rodina Huntových nastěhovala do tradičního koloniálního domu v Hudson Valley v New Yorku, v němž Eliza vyrostla, a všichni byli připravení žít šťastně až do smrti. Aspoň si to myslela. Netrvalo totiž dlouho a záchranná síť ženského přátelství začala Elize chybět. Stýskalo se jí po kamarádství, podpoře, vlídnosti, radách, smíchu, společném řešení problémů i povzbuzení, které čerpala ze společnosti jiných žen. Elize scházelo sesterství.

Jane L. Rosenová

Přidala se do skupiny maminek s dětmi, začala hrát tenis a spoustu času trávila na místním hřišti, ale všechny tyhle interakce v ní vyvolávaly jen touhu po něčem hlubším. A protože toho se jí nedostávalo, rozhodla se najít vlastní řešení. Nechala se inspirovat tradičními nástěnkami v knihovně a supermarketech, koncept převedla do jedenadvacátého století a vytvořila on-line prostor pro komunikaci a podporu, který může člověk stejně jako většinu podobných moderních zdrojů nosit celý den v kapse. Pojmenovala ho Nástěnka pro ženy z Hudson Valley.

Vytváření a moderování nástěnky bylo pro Elizu okamžitým darem – přesně tím, co jí v životě chybělo. Když o ní a její nástěnce vyšel článek v místních novinách, počet členek se zečtyřnásobil.

Ukázalo se, že ženy z Hudson Valley rozhodně nejsou ve svém digitálním nadšení samy. V novinách psali, že v on-line prostředí se scházejí ženy od Manhattanu až po Bombaj, aby si mohly vyjadřovat účast ohledně problémů od pánevního dna po skleněný strop a všeho mezi tím. Na začátku se tu sdílely recepty a doporučení na doktory, ale postupně se z nástěnky stala improvizovaná elektronická tribuna, odkud mohly ženy do počítačově stvořeného světa vykřikovat nejniternejší pravdy i obavy. Děti, kariéra, móda, láska, orgasmy, peníze a muži, to všechno byla pravidelná témata nekonečných, otevřených diskusí. Ženy se tu virtuálně držely za ruce při všech životních radostech a strastech. Je to příběh starý jako lidstvo samo, který se táhne už od biblického menstruačního stanu až k dnešním moderním on-line úlům – pouta mezi ženami pomáhají upevňovat pocit štěstí.

A Eliza šťastná byla – velmi dlouho. U toho novinového článku byla fotka, na které se opírala o stůl, vypadala

Eliza je sama doma

elegantně, a přitom nenuceně, ve skvěle padnoucí bílé blůze, úzkých džínách a balerínách bez podpatku. I po dvanácti letech pořád stála v rámečku na jejím stole vedle počítače. Když se na ni naposledy podívala, znechuceně se zašklebila. Tu usměvavou ženu s mladistvou tváří sotva poznávala. Docela ji překvapilo, že nikoho nenapadlo, kam se asi poděla.

KAPITOLA 1

Eliza Huntová

Eliza Huntová seděla na parkovišti u Stop & Shopu. Krk měla zmáčený potem a ruce se jí neovladatelně třáslly. Nebude to trvat dlouho a nezbude jí, než se na předním sedadle schoulit do klubíčka a vzdát to.

Podívala se z okénka na zvlněný tučný font známého jasně fialového nápisu a přečetla ho nahlas: „STOP & SHOP.“ Zastavte se a nakupte. Instrukce byly úplně jednoduché, přesto cítila, jak ji strach tlačí do sedačky.

Přiměla se soustředit a pokusila se sama sebe přesvědčit, aby vylezla z auta: „Elizo, na prodloužený víkend přijedou dvojčata ze školy. Musíš přejít přes to parkoviště a nakoupit pro ně jídlo.“

Nic.

Už dřív se pokusila přemoci paniku silou vůle, klidnými nádechy a výdechy, nádechy a výdechy, což byla metoda, kterou se naučila od psychiatra během první vlny agorafobie asi tak před třiceti lety. Ani tehdy jí to nepomáhalo. Zula si tenisky, sundala ponožky sající pot a zastrčila si je do teď už úplně mokrých podpaží. Naštěstí fungovaly výborně. *Jak se mi tohle stalo?* ptala se sama sebe. Odpověď

Jane L. Rosenová

znala, ale jako obvykle neměla sílu si ji připustit. Dívala se směrem k obchodu, kde byla už tisíckrát, a zakřičela: „Vylez z toho auta, Elizo, sakra!“

Pořád nic, strach narůstal, místo aby ustupoval.

V téhle fázi života znala Eliza obchod Stop & Shop tak dobře, že by klidně mohla poslat někoho do uličky číslo devět pro nápoje a do uličky číslo pět pro mastičku Preparation H stejně sebevědomě jako místní manažer. Věděla, že když se jí podaří dojít do poloviny uličky čtyři ke svým starým dobrým přátelům, koblížkům s čokoládovou polevou, dostane do sebe dost cukru a zklidní se natolik, že po zbytek nákupu zvládne udržet paniku na uzdě. V dobách dospívání si podobnou krabici schovávala pod postelí před matkou, která sladkosti v domě netrpěla. Ať už ji trápila úzkost, potřebovala vzdorovat nebo jen hledala lék na pubertální bolístky, koblížky ji vždycky zachránily.

Zavřela oči a představila si tu známou modro-bílou krabici s průhledným víkem, viděla sama sebe, jak ji z obou stran otevírá a pak zhltně jeden... nebo dva... nebo čtyři. Myslela na první sousto – na ten jedinečný přechod z tvrdé čokoládové krusty do měkkého, vanilkově piškotového vnitřku – a v mysli i duši nechala rozlévat nádherný pocit očekávání.

„Soustřed se. Soustřed se na ten koblížek, Elizo.“

Než se stihla vzpamatovat, byla venku z auta, stála v uličce číslo čtyři a měla v sobě tři koblížky. Zabraly a ona se párkrát zhluboka nadechla, aby si účinek potvrdila. Vytáhla si z podpaží ponožky, hodila je do kabelky a vyhrabala nákupní seznam. Může jít na to.

Za půl hodiny se s přeplněným vozíkem postavila do fronty u pokladny. Tam její strach z toho, že bude muset vyjít ven, okamžitě rozptýlila živá konverzace probíhající

Eliza je sama doma

mezi dvěma mladými maminkami před ní. Jedna, s dítětem v šátku na břicho, pomáhala vykládat nákup druhé, která měla k sedačce vozíku přikurtované neposedné batole. Jakmile matka položila jednu věc na pás, batole jinou vzalo a hodilo ji zpátky do vozíku. Bylo to zábavné a Eliza nijak nespíchala.

Matka s miminkem řekla: „Celou noc jsem byla vzhůru a pročitala to nekonečný vlákno. Vidělas to?“

„Jasně že jsem to viděla. Byl to totální masakr.“

„Já prostě nechápu, že ty ženský všechno vykecají. Chápeš to: ‚Můj manžel trpí erektilní dysfunkcí, pomoc?‘“

„Aspoň, že to napsala anonymně. A kolik se jich ozvalo, aby jí daly odborný rady, říkala jsem si, že jejich manželé s tím určitě mají taky problém. Fakt síla, ten můj by mě zabil.“

Obě se zasmály. Eliza se nesmála. Jejich rozhovor ji hodně rozrušil. Osobně kontrolovala a schvalovala každý post zveřejňovaný na Nástěnce pro ženy z Hudson Valley a ten, o kterém se bavily, jí nebyl ani trochu povědomý. Odsunula stranou úzkost a neohroženě se vložila do rozhovoru.

„Nechci být vlezlá, ale nemohla jsem vás přeslechnout. Mluvíte o Nástěnce pro ženy z Hudson Valley?“

„Ne, ne. To je tak starý, unudilo by mě to k smrti,“ odpovídala žena s batoletem. Ta urážka se Elize odrazila ve tváři a druhá maminka si toho nejspíš všimla, protože se pokusila odpověď své kamarádky zmírnit. Elize bylo, jako by jí přisypala sůl do rány.

„To je stránka spíš pro *vaši* generaci. Tahle je nová a jmenuje se Holky z Valley a je spíš *pro nás*, víte.“ Její vysoký culík udělal piruetku, když ukázala na svůj obleček, který jako by sděloval, že si jen zrovna odskočila z posilovny.

Jane L. Rosenová

Eliza sklouzla očima ke svému outfitu. Měla na sobě tričko, ve kterém spala, a tepláky. Už si ani nepamatovala, kdy naposled si oblékla legíny, natož džíny. Slíbila si, že než přijedou děti, osprchuje se a vyfouká si vlasy. A vezme si nějaké opravdové oblečení.

„Holky z Valley?“ zeptala se. „Kdy to vzniklo?“

„Pár měsíců zpátky. Je tam víc špinavýho prádla a miň se mluví o tom, jak ho vyprat.“

Eliza vycouvala s vozíkem a zajela k prázdné pokladně. Všechny myšlenky na nedávnou panickou ataku dočasně vytěsnil úplně nový strach. Že by o nástěnku už nebyl zájem? Bude chřadnout, až umře? To nesmí dopustit – zvláště ne teď. Pročítání postů a sledování pozornosti, kterou vyvolávají, se stalo jejím nejsilnějším spojením s vnějším světem, a přestože jí bylo trapné si to přiznat, i jedinou emocionální vzpruhou, když nepočítala telefonáty s dětmi.

Najednou měla obrovsky naspěch, tentokrát nejen kvůli agorafobii. Netušila, jak to zařídit, ale nesměla dopustit, aby kvůli těm mileniálským maminám zbyla z její stránky jen hromada starého harampádí.

KAPITOLA 2

Olivia Yorková

Dárek k výročí měli doručit do deseti a Spencer, Oliviiin manžel, slíbil, že se do té doby stihne vrátit. Často se mu stávalo, že si trasu běhu špatně spočítal, přidával si kilometry a s nimi i čas. Bylo nepravděpodobné, že ho bude mít při slavnostním odhalení po boku. Olivia si tuhle chvíli nepředstavovala tak, že bude u daru stát sama s kurýry.

Když uslyšela na štěrku příjezdové cesty zvuk kol, napsala Spencerovi: Jsou tady. Kdyby byl doma, kde být měl, měla by ta zpráva na konci nejmíň tři vykřičníky. Chybějící interpunkce přesně odpovídala její náladě. Olivia byla zklamaná. Všechnu romantiku, kterou cítila, když poprvé uslyšela o chystaném překvapení, vystřídala zlost. Ozval se zvonek. Setřásla smutek a dveře otevřela s vlídným úsměvem.

„Pojďte za mnou,“ vyzvala se směsí nervozity a vzrušení dva muže třímající velkou krabici. Olivia a Spencer se se svou nádhernou holčičkou Lily přistěhovali do Hudson Valley teprve před šesti týdny, ale ona už si tady připadala jako doma. Na domě se jí líbilo úplně všechno, včet-

Jane L. Rosenová

ně milého názvu ulice, Evergreen Lane, kde se rozhodla budovat rodinu. I když, „rozhodla se“ zavání tím, že z té změny nebyla tak úplně nadšená. Což ale nebyla pravda. Přestože to nebyl její nápad, postavila se Olivia Yorková k novému začátku jako téměř ke všemu, co jí přišlo do cesty: s upřímnou nadějí.

Byla holka z města a neměla nejmenší tušení, jak se žije na venkově. Zjevně i to, že novému domovu říkala venkov, a ne předměstí Manhattanu, bylo špatně a její manžel se smál pokaždé, když to vypustila z pusy.

Spencer měl dlouho v plánu, že se z Manhattanu odstěhují: budou mít zahradu pro děti, kde si budou hrát na čerstvém vzduchu, a navíc slíbil zlatého retrívra nebo standardního pudla nebo nějakou kombinaci obojího. Sám vyrostl v podobném prostředí a kanceláře multivelové společnosti jeho rodiny, York Cosmetics, odtud byly jen kousek. Olivia věděla, že ani opačný směr dojíždění za prací, z centra na předměstí, nemohl soupeřit s lokalitou, odkud to měl Spencer do práce, co by kameňem dohodil. Olivia coby grafička na volné noze mohla pracovat odkudkoli. Připadalo jí sobecké trvat na tom, aby zůstali navěky ve městě, ačkoli pro ni to vždycky byla první volba.

Čekala, že má před sebou ještě pár dobrých městských let, než Lily trochu povyroste a Spencer přijde s nápadem na stěhování. Ale jakmile poprvé vešla do skleněného domu trčícího ze skalnatých břehů řeky Hudson, usazeného v tak dokonalém úhlu, že z obou stran skýtal výhled na kilometry daleko, po ničem jiném už netoužila. Nechala se přesvědčit ještě dřív, než došli do ložnice s velkými okny vpouštějícími dovnitř každický odstín neustále se proměňujícího listí, s výhledem na zčeřenou vodu a projíždějící lodě. Spencer nebyl hloupý. Věděl,